

Anvendelse af deres Venner, at de komme i militær Tjeneste, det ved jeg ikke, det kan jeg ikke udtale mig om. Den ærede Minister anerkendte, at naar vi ikke vilde bevilge Penge til Underofficersforeningen i Aarhus, saa var det paa en vis Maade ganske berettiget, fordi der var saa overordentlig mange Foreninger af den Slags, men den ærede Minister mente, at denne Forening kunde vi give Bevilling til og saa lade det være til de andre; men saa kan jo den ærede Ministers Kollega komme frem og sige det samme om en anden Forening: Jeg har en Forening, Maskinmesterforeningen, lad den blive undtagen fra de andre. Jeg tror saaledes, at der i de fleste Administrationsgrene er Foreninger, som man ønsker undtagne. Derfor maa vi passe paa ikke at komme ind derpaa. — Den ærede Minister gav her nogle udførlige Oplysninger om Rideklubpiger og Nødvendigheden af at forøge Bevillingen for at holde dem vedlige. Jeg kan naturligvis ikke her sige, hvad Udvalget vilde beslutte, naar ny Oplysninger foreligger. Den Jndstilling, vi nu gøre her, er naturligvis efter de Oplysninger, vi have faaet, og om Udvalget, naar andre maatte fyldigere Oplysninger foreligger, muligvis vil forandre sin Beslutning, derom kan jeg ikke sige noget i dette Øjeblik.

Buff: Den højtærede Minister gav mig ved mine Udtalelser Anledning til at bede om Ordet igen, og jeg skal derfor tillade mig et Par Bemærkninger til den højtærede Minister. Ministeren talte med en vis Varme og Alvor om, at man ikke skulde komme her og udfaste Bestyrelser i al Almindelighed mod Befalingsmændene i Hæren. Ja, det er jo en Historie, som vi have hørt en Gang før i denne Sal, at saa snart man rører ved militære Misbrug, bliver det sagt, at vi ikke skulle have at komme og faste Bestyrelser mod fraværende Mænd — især ikke i Ly af Grundlovens § 57 — og navnlig ikke mod Embedsmænd som i dette Tilfælde Officererne. Jeg tog fat i 1879 og stiftede detaillerede Oplysninger om Misbrugene i Husarerne og nævnte Nummer og Navne og de vedkommende Befalingsmænd, men blev saa her mødt med en skarp Kritik af Medlemmer fra Højre, som sagde, at det var urigtigt her i Salen at paatale saadanne Misbrug over for hele Landet, og hele Højres Presse angreb mig paa Stad, fordi jeg gjorde, hvad Ministeren nu opfordrede mig til at gøre. Man sagde baade her i Salen og i Højres Presse, den Gang jeg rettede min Forepørgsel her i Salen, at det ganske vist ikke kunde nægtes, at der foregik Misbrug i

Hæren, men naar man ikke vilde spolere Disciplinen, gif det ikke an at gøre det paa den Maade, saa at man blandede Almenheden ind deri. Nej, man skulde søge til de overordnede, gaa til Krigsministeren og underrette ham derom. Naar man gjorde det, skulde man kunne være vis paa, at de paagældende Misbrug vilde blive undersøgte og hævede og de paagældende Embedsmænd straffede. Det var hvad man sagde i Salen og i hele Højres Presse, og da det jo for mig kun gjaldt om at faa Misbrugene hævede og ikke om at faa et Nummer ud af det i Salen og andekfeds, saa fulgte jeg Raadet, og da der saa forefaldt et Tilfælde ved Generalstabens Øvelser mellem Hobro og Malborg, hvor ude ved Opmaalingerne en Træntust, en Oppasser, blev mishandlet, gif jeg til vedkommende Minister — det var ganske vist ikke den nuværende Minister — og han tog sig af Sagen. Det varede en Tid, saa forefaldt der et andet Tilfælde, det var den berømte Affære med Premierløjtnant Arendrup ved Garden. Jeg tillod mig da at henvende mig til den vedkommende Minister, det var den nuværende Marineminister. Jeg henvendte mig til ham og sagde: Der er det og det Tilfælde, de og de Oplysninger har jeg, jeg tillader mig at betro dem til Ministeren, her er en Beayndelse at faa fat i, her er Vidner o.s.v. Ministeren tog imod Oplysningerne, Premierløjtnant Arendrup blev straffet, og Sagen kom frem, saa jeg kunde ikke ønske det bedre, og dermed var Hensigten naaet.

Saa fik vi den nuværende Krigsminister, og saa fik jeg det opløst vidneskaf med 10—12 Vidner, at der var begaaet Misbrug paa Artillerikaserne paa Christianshavn. Vedkommende løb nok hert til Siam. Det var et fint adeligt Navn. Jeg kan godt nævne det, da det staar i Tidenden for den Tid. Da disse Oplysninger vare komne til min Kundskab, havde jeg ganske vist en Mistanke om, at det nu ikke var saadan at henvende sig til Krigsministeren, og saa tog jeg en Kollega med for at faa det vidneskaf, hvad der passerede. Jeg tog det daværende Medlem fra Kværndrup med mig, som siden stod op i Salen og bevidnede mine Udtalelser den Gang. Det findes i Rigsdagstidenden fra den Tid. Jeg tillod mig altsaa at gaa til Ministeren og meddele ham, at der var begaaet Misbrug ude paa Artillerikaserne paa Christianshavn, og at jeg var i Stand til at meddele, baade hvad Misbrugene vare, og hvem vedkommende Officer var, og at hvis man ønskede Vidner, kunde man faa over 10 Vidner. Men da var han ikke nær saa „hægen“ — for at bruge et jydsk Udtryk —